

6. Muki cestovatel

Každé pondělí odpoledne mě Matyáš bere s sebou na nákup. Ne, že bych tak rád nakupoval, ale jelikož v pondělí jsou vždycky maminka a tatínek Horáčkovi dlouho v práci, musel bych doma zůstat úplně sám. A to se mi vůbec nechce. Na druhou stranu mě nakupovat ani trochu nebaví. Ne proto, že bych byl líný, ale proto, že mě paní prodavačka nikdy nepustí dovnitř a musím čekat před obchodem. "Počkej tady na mě," řekne vždycky Matyáš a přiváže mě za vodítko k pouliční lampě.

Nemusím vám jistě vysvětlovat, že tento zákaz vstupu psů do obchodu považují za velmi hloupý a nespravedlivý. Copak bych v obchodě něco provedl? Vždyť chovat se slušně a spořádaně je pro každého správného psa hračka. Ale ti velcí člověkové jsou někdy tak nechápaví a nechtějí si to nechat vysvětlit.

Jednou mě Matyáš přivázal moc ledabyle, tak jsem si trochu odběhl a od té doby mě přivazuje vždycky obzvlášť pečlivě. Chytí vodítko, třikrát ho otočí dokola a udělá velký, pevný uzel. Má každá další snaha je marná.

Jenže zrovna dneska hodně spěchal, a tak vodítko zavěsil jen na větev z blízkého keře. Jupíí, pomyslel jsem si hned, bude výlet!

Sotva za Matyášem zaklaply dveře obchodu, pustím se do práce. Doleva, doprava, nahoru, dolů - a jsem na svobodě!

Tak, kam se dneska vydám? Na náměstí! Náměstí mám moc rád. Je tam spousta domů a rohů k očíhávání, a taky spousta jiných psů.

"Nazdar, Ferdo!" volám, když vidím proti sobě kráčet svého kamaráda, šedivého knírače.

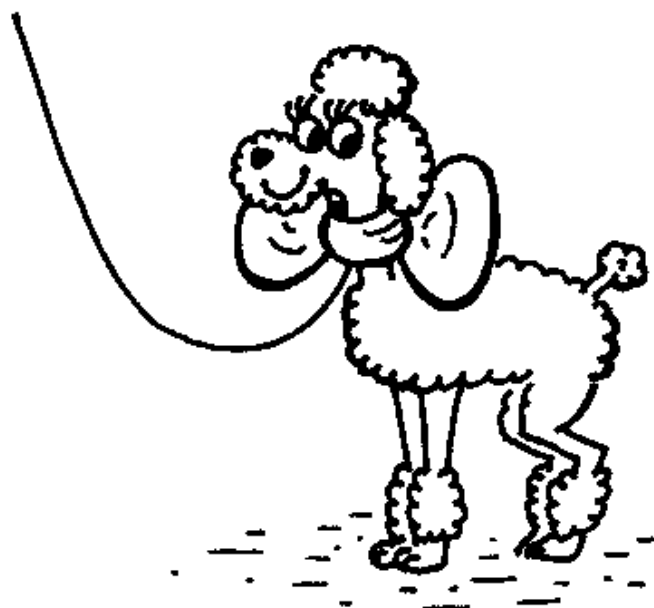
"Nazdar, Muki. Zase bez Matyáše?" odpovídá Ferda a soucitně zafuní.

"Ale to víš, pořád má moc práce a na mě, ubohého psíka, nemá čas."

"Hm, to nevádí, zato máš svobodu," zavolá ještě Ferda a už mizí za rohem, na kterém zanechal svůj podpis.

Než se stačím rozhlédnout, už přede mnou stojí další a další kamarádi psíci. "Nazdar, Alane! Ahoj, Ťapko! Ahoj, Čiky!"

"Ahoj, Muki!" volají všichni o sto šest a já skoro nestačím odpovídat. Náhle zatajím dech a ztuhnu jako sloup. Už neslyším štěkot a volání svých kamarádů, už nevnímám vrčení a hluk jedoucích aut. Stojím jako v snách a hledím směrem tam, kde právě se svou paní, na bílo-růžovém vodítku, něžnou, ladnou chůzí kráčí - ONA! Má největší láska, můj sen, má princezna, má Supinka! Je to malá bílá pudlička s krásnými, velkýma kukadlama a růžovou mašlí kolem krku. Je nejkrásnější ze všech!

"Ahoj, Supinko," zdravím co nejpřívětivěji.

"Ahoj," odpovídá má milovaná jemným psím hláskem a já mám pocit, že se snad lehkostí vznesu až do mraků...

"Jedeš, ty nezdvořáku! Pryč od mé Supinky!" najednou si mě všimla její paní, popadla mou milovanou do náruče a zmizela s ní v obchodě.

Ale co, pomyslím si a usměji se spokojeně, viděl jsem ji, řekla mi ahoj, to stačí. A tak se procházím po náměstí, vodítko táhnu za sebou a myslím na Supinku. Ach, jak je krásná a jaký má jemný hlásek.

Supinka mě tolik zaměstnala, že jsem úplně zapomněl na čas. Kolik může být hodin? No, jistě se už tady procházím aspoň dvě hodiny. Měl bych se vrátit, aby se Matyáš příliš nestrachoval, vždyť už se skoro stmívá.

Nejlépe bude vzít to zkratkou, abych byl doma dřív. Hm, tuhle ulici sice neznám, ale jistě mě domů dovede. Honem, rychle! Ale co to? Tuhle ulici taky neznám, nikdy jsem tu asi nebyl. Kde to vlastně jsem? U snědené kosti, já se ztratil!

To jsem nečekal. Nikdy se mi nic podobného nestalo, vždycky jsem cestu zpět nějak našel, ale dneska jsem se nějak zamotal a teď nevím, co dělat. Zrychlil jsem krok a najednou dostal strach. Co když už cestu zpět nikdy nenajdu? Co když se už domů nevrátím? Matyáši, Matyáši! Jsem ztracen, už nevím, jak dál.

Sedl jsem si na obrubník a dal se do pláče. Je mi tak smutno. "Ach, Pane Bože, prosím, pomoz mi, přived' mi Matyáše, prosím, pomoz."

Sebral jsem poslední zbytek sil a vyrazil první ulicí doprava. Nožky už mě hrozně bolí, ještě že nemám jenom dvě jako člověkové, ale čtyři. Hm, zdá se, jako bych tuhle ulici už někdy viděl.

"Muki!" slyším najednou za sebou známý hlas.

"Matyáši," volám radostně a běžím ke svému pánovi, který stojí před dveřmi nějakého domu.

"Muki, Muki, můj drahý pejsku, už jsem myslel, že tě nikdy nenajdu! Muki, Muki, já mám takovou radost!"

Vyskočím svému pánu do náruče a šťastně kňučím. Ach, ten můj milý Matyáš, mám ho tak rád! A večer, když jsme šli spát, klekli jsme si, Matyáš vedle své postele a já na zem vedle pelíšku, a společně děkovali Pánu Bohu. Jistě to byl on, kdo mě po celou dobu ochraňoval a přivedl zpět k mému pánovi.